

Predikan på söndagen efter jul 30 december 2018. *Guds barn*

Evangeliet enligt Markus kapitel 10, vers 13 - 16

Folk kom till honom med barn för att han skulle röra vid dem. Men lärjungarna visade bort dem. När Jesus såg det blev han förargad och sade: "Låt barnen komma hit till mig och hindra dem inte: Guds rike tillhör sådana som de. Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in." Och han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.

Vi har lyssnat till tre texter, texter med karaktär. Ganska olika varandra men med en gemensam grund i att styrkan kommer inte alltid från de som förväntas vara starkast utan många gånger kommer den underifrån. Styrkan ligger i perspektiven nerifrån, underifrån. Perspektiv från människor som historieskrivningen inte har gett särskilt hög status; kvinnor, unga och barn.

I den gammaltestamentliga texten möter vi *de hebreiska barnmorskorna*, det låter nästan som en proteströrelse och det var väl det de var. De gudfruktiga barnmorskorna som visste att använda en vit lögn då det var nödvändigt för att stoppa orättfärdigheten hos de styrande männen. För att försvara sitt trotsiga beteende och inte låta döda några pojkar för att Kungen av Egypten befallde det, svarade de; *Jo, ser du... "Hebreiska kvinnor är inte som egyptiska. De är starka, de har fött innan barnmorskan binner fram"... alltså har vi inte haft någon möjlighet att följa dina order om att döda varje nyfödd pojke, sorry!*

Ett modigt, trotsigt, sunt, beteende från *de hebreiska barnmorskorna*, en tidig feministisk proteströrelse som hittade vägar att stå emot patriarkatets dumheter.

Och sedan hörde vi texten ur Paulus andra brev till hans unge medarbetare Timotheos. Så fort jag läste texten kom jag att tänka på, och gick och letade rätt på, min allra första Bibel, eller snarare Nya

Testamentet och Psaltaren. På andra försättsbladet står det *Svante Zettergren 4 aug -65. Av mamma och pappa* och sedan står det ett bibelord och det är dagens episteltext. Jag kollade upp om det var något särskilt med den 4 augusti 1965. Det verkar inte så, utan det var en helt vanlig onsdag, en sommardag, eller sommarlovsdag. Det var mitt första sommarlov. Jag var 7 år och skulle fylla åtta och några veckor efter den 4 aug skulle jag börja årskurs 2. Jag vet inte varför jag fick boken just då men jag har sedan dess kommit ihåg minnesordet och i 1917 års översättning låter det oerhört högtidligt; *Men förbliv du vid det som du har lärt dig och som du har fått visshet om. Du vet ju, av vilka du har lärt det. Och du känner från barndomen de heliga skrifter som kunnat giva dig vishet, så att du bliver frälst genom den tro du har i Kristus Jesus...* Det hölls nog ingen andakt eller så då jag fick boken utan det var en, för mina föräldrar, naturlig gåva en onsdag när solen sken och antagligen sa jag nåt i stil med *Tack så mycket, nu sticker jag över till Björn och leker, vi ska nog spela fotboll med de andra, eller så bakar vi, jag kommer hem till middan.*

Och sedan dess har denna lilla bok funnits långt fram i bokhyllor vid alla flyttar. Orden om visshet och vishet och underifrånperspektivet, hos den unge Timotheos, har levt med mig sedan dess. Kanske har det perspektivet betytt mer än själva bibelläsandet, vilket säkert också var meningen.

Och så kommer vi till evangelieberättelsen. Den korta texten från Markus som ligger till grund för och läses både vid barndop och den mer baptistiska/frikyrkliga barnvälsignelsen. Texten om barnen som modell för livet, det eviga livet, Livet med stort L, här och nu och där och sen. Evangelisterna Lukas och Matteus har samma berättelse. Men det finns vissa skillnader mellan de tre även om likheterna är stora. Det är ju så att Markusevangeliet är det äldsta, ett ganska knapphändert berättande som både Lukas och Matteus hade tillgång till och skrev av, skrev om. Men de la också till de berättelser de hade hört på andra sätt. Berättelsen om Jesus och barnen är mycket lika varandra hos de tre författarna men de avslutande orden hos Markus är unika och de är

troligen skälet till att det är just denna text som används vid våra akter. Det står *Och han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.* Det kroppsliga är mycket starkare hos Markus än hos Matteus och Lukas, *han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.*

Vackert och applicerbart långt utanför både dopakt och välsignelseakt.

Tänk alla gånger på SMU-läger, eller equmenialäger som det heter idag, då något barn har ramlat och slagit sig. Inte står någon av kyrkans barn- och ungdomsledare då och skriker; *Upp med dig igen, det där var väl inget.* Nej, de går fram till barnet tar barnet i famnen och håller om och då sker det igen, i all enkelhet och vardaglighet, som vilken onsdag som helst... *Och han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.*

I fredags var det den 28 december. Ett datum som, i alla fall i min uppväxt, förknippades med ett negativt värderande av vissa barn. De menlösa barnens dag! Tänk, så fort det visade sig att någon var född den dagen så var det alltid någon som retades om att denne någon var född på menlösa barnens dag och så gjordes det narr av pojken eller flickan. Redan då hade begreppet menlös fått den nedvärderande betydelse det allt som oftast fortfarande har. Men dagen handlar om de värnlösa, ofördärvade och oskyldiga barnen. Därför bytte dagen år 2000 namn i Sverige till de Värnlösa barnens dag. Värnlösa, ofördärvade och oskyldiga.

Jag minns en scoutpatrull i SMU i Uppsala på mitten av 90-talet, den bestod av 5-6 killar i 13-årsåldern. När jag var scout, då hette patrullerna Vargen, Uttern, Falken och andra djurrelaterade namn. Men då, på 90-talet, kunde barnen hitta på egna och andra namn. Den här speciella scoutpatrullen tog sig namnet *De oskyldiga*. När scoutledare på traditionellt scoutmanér ställde upp scouterna, lyfte sin hand till honnör, och sa *SMU-scouter, var redo* så svarade de unga gossarna med att lyfta sina händer till honnör och frejdigt säga *Det var inte vi!*

De oskyldiga, de ofördärvade, de värnlösa.

Visst vi kan diskutera hur barn är och kan vara och det är inte alltid som de där tre vackra orden verkar stämma in, barn kan vara ganska elaka och själviska. Men det är inte det det handlar om, det handlar snarare om att barn på ett annat sätt än vuxna lyckas bevara det genuint mänskliga.

Enligt FN:s barnkonvention är varje människa under 18 år ett barn.

Det inbegriper det nyfödda barnet som just har börjat andas själv och som har tagit det första, om inte steget, så det första andetaget till att bli en särskild individ. Och det inbegriper den trotsiga 3-åringen som vägra släppa ifrån sig sin docka eller bil och svarar Nej! på allt. Och det handlar om den vetgiriga 7-åringen som just lärt sig läsa och räkna och som utforskar världen i stort och smått på nya sätt. Och så handlar det om den förvirrat ängsliga 13-åringen vars röst inte längre bär och vars kropp far hit och dit och den finliga 15-åringen som har så svårt att acceptera sitt utseende och som gör allt för att bli stark genom att vara som alla andra, som också de gör allt för att bli stark genom att vara som alla andra, som... Och det inbegriper den uppkäftiga, självständiga 17-åringen som vet bäst och har erövrat ett eget språk som utmanar föräldrar, släkt, skola och kyrka... och det inbegriper alla andra miljontals varianter på människor mellan 0 och 18 år.

Låt barnen vara barn! Låt människan vara människa! Låt varje individ vara den hen är!

Idag har vi läst och lyssnat till berättelser med ett underifrånperspektiv, berättelser om kvinnor, unga och barn.

Jesus, Gud som blev människa, har med all önskvärd tydlighet utmanat oss vuxna genom orden *Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in.*

Han har också utmanat vårt sätt att vara mot varandra genom sitt sätt att vara mot barnen *Han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.* Det stora värdet i ömsinhet, närhet, kroppslighet och den öppna famnen.

Temat för denna söndag, i ljuset av den breda, mångfacetterade, definitionen av Barn som människor mellan 0 och 18 år, blir inkluderande för oss alla.

Guds barn är helt enkelt varje människa, alla människor, med rätt att vara den hen är.

Och han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.

Sådan är den Gud som kommit till världen i ett litet nyfött och oskyldigt barn. Sådan är den Gud som i dessa berättelsers mångfald gjort avtryck i historien och gör avtryck i nuet. Sådan är den Gud som älskar alla människor, inte trots hur de är utan för att de är.

Du och jag, som människor, som Guds barn, som individer och som kollektiv, kan behöva den famnen, de händerna och den välsignelsen.

Mot slutet av varje gudstjänst formuleras den, välsignelsen med rötter tillbaka till Fjärde Mosebok och tiden många, många, hundra år före vår tideräkning. Ibland är det fint när den ges oss framifrån men idag ger vi den, tillsammans, till oss.

Till oss, vi som är en del av de människor som Psalm 248 i Psalmer och Sångers beskriver med orden *Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara.* Vi sjunger den tillsammans nu!

Amen